

**INFORMACE
O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH**

SBÍRKA ZÁKONŮ 2009

Částka 139 – čís. 436

Zákon, kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů.

Přináší změnu výše jmenovaného zákona, jenž upravuje posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví a postup fyzických osob, právnických osob, správních úřadů a územních samosprávných celků při tomto posuzování, a to mj. v záležitostech vyjádření občanských sdružení nebo obecně prospěšných společností, jejichž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, veřejného zdraví nebo kulturních památek

Účinnost od 11. prosince 2009.

Částka 139 – čís. 437

Usnesení Poslanecké sněmovny.

Informuje o tom, že setrvává na zákonu, kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, přijatém Parlamentem dne 8. října 2009 a vráceném prezidentem republiky dne 27. října 2009.

Vyhlášeno 1. prosince 2009.

Částka 146 – čís. 460

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 3/2008 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (oceňovací vyhláška), ve znění vyhlášky č. 456/2008 Sb.

Pozměňuje shora uvedenou vyhlášku, která stanoví ceny, koeficienty, přírážky a srážky k cenám a postupy při uplatnění způsobů oceňování věcí, práv, jiných majetkových hodnot a služeb, a to mj. tím, že nově definuje lesní porost v nezastavěném území a nelesní porost v zastavěném a nezastavěném území a také nově stanoví ceny pozemku rybníku nebo malé vodní nádrže, včetně jejich částí pod hrází a s jejich dalšími stavebními součástmi, jakož i pozemku, který je určen regulačním plánem, rozhodnutím o umístění stavby, územním souhlasem, ohlášením stavebnímu úřadu nebo veřejnoprávní smlouvou ke stavbě rybníku a malé vodní nádrže.

Účinnost od 1. ledna 2010.

Částka 152 – čís. 482

Sdělení Českého úřadu zeměměřického a katastrálního. Seznam katastrálních pracovišť katastrálních úřadů, jejich názvy, sídla a územní obvody, ve kterých vykonávají působnost příslušného katastrálního úřadu k 1. lednu 2010.

Český úřad zeměměřický a katastrální podle § 5 odst. 2 zákona č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech, ve znění zákona č. 175/2003 Sb., zveřejňuje tímto seznam katastrálních pracovišť katastrálních úřadů, jejich názvy, sídla a územní obvody, ve kterých vykonávají působnost příslušného katastrálního úřadu.

Účinnost od 1. ledna 2010.

SBÍRKA ZÁKONŮ 2010

Částka 1 – čís. 6

Úplné znění zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, jak vyplývá ze změn provedených zákonem č. 132/2000 Sb., zákonem č. 6/2005 Sb., zákonem č. 413/2005 Sb. a zákonem č. 380/2009 Sb.

Zpracovává příslušné předpisy Evropských společenství a upravuje zabezpečení práva na přístup k informacím o životním prostředí a na včasné a úplné informace o životním prostředí, na vytvoření podmínek pro výkon tohoto práva a podporu aktivního zpřístupňování informací o životním prostředí ze strany povinných subjektů.

Stanoví též podmínky výkonu práva na včasné a úplné informace o životním prostředí, jimiž disponují povinné subjekty podle tohoto zákona nebo které jsou k dispozici pro tyto subjekty, přístup veřejnosti k informacím o životním prostředí, kterými disponují povinné subjekty podle tohoto zákona nebo které jsou k dispozici pro tyto subjekty, základní podmínky a lhůty pro zpřístupňování informací a důvody, pro které mohou povinné subjekty podle tohoto zákona odepřít zpřístupnění informace, aktivní zpřístupňování informací o životním prostředí a podporu používání zařízení umožňující dálkový přístup, pravidla pro zřízení infrastruktury pro prostorová data pro účely politik životního prostředí a politik nebo činností, které mohou mít vliv na životní prostředí a zpřístupňování prostorových dat prostřednictvím síťových

služeb na Národním geoportálu INSPIRE a rovněž se zabývá vzděláváním, výchovou a osvětou v oblasti ochrany životního prostředí.

Účinnost od 1. července 1998 (ÚZ vyhlášeno dne 8. ledna 2010).

Částka 5 – čís. 18

Úplné znění zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, jak vyplývá ze změn provedených zákonným opatřením Předsednictva České národní rady č. 347/1992 Sb., zákonem č. 289/1995 Sb., nálezem Ústavního soudu České republiky vyhlášeným pod č. 3/1997 Sb., zákonem č. 16/1997 Sb., zákonem č. 123/1998 Sb., zákonem č. 161/1999 Sb., zákonem č. 238/1999 Sb., zákonem č. 132/2000 Sb., zákonem č. 76/2002 Sb., zákonem č. 320/2002 Sb., zákonem č. 100/2004 Sb., zákonem č. 168/2004 Sb., zákonem č. 218/2004 Sb., zákonem č. 387/2005 Sb., zákonem č. 444/2005 Sb., zákonem č. 186/2006 Sb., zákonem č. 222/2006 Sb., zákonem č. 267/2006 Sb., zákonem č. 124/2008 Sb., zákonem č. 167/2008 Sb., zákonem č. 312/2008 Sb., zákonem č. 223/2009 Sb., zákonem č. 227/2009 Sb., zákonem č. 281/2009 Sb., zákonem č. 291/2009 Sb., zákonem č. 349/2009 Sb. a zákonem č. 381/2009 Sb.

Za účasti příslušných krajů, obcí, vlastníků a správců pozemků přispívá k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytváří v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000 a zohledňuje zároveň hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry.

Účinnost od 1. června 1992 (ÚZ vyhlášeno dne 21. ledna 2010).

Částka 7 – čís. 22

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb.

Doplňuje text § 26 výše citované vyhlášky, který se zabývá výjimkami z ustanovení různých paragrafů, o další dvě ustanovení, jež jsou věnována studnám individuálního zásobování vodou.

Účinnost od 26. ledna 2010.

Částka 8 – čís. 27

Úplné znění zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů, jak vyplývá ze změn provedených zákonem č. 320/2001 Sb., zákonem č. 450/2001 Sb., zákonem č. 320/2002 Sb., zákonem č. 421/2004 Sb., zákonem č. 557/2004 Sb., zákonem č. 562/2004 Sb., zákonem č. 635/2004 Sb., zákonem č. 342/2005 Sb., zákonem č. 138/2006 Sb., zákonem č. 140/2006 Sb., zákonem č. 245/2006 Sb., zákonem č. 270/2007 Sb., zákonem č. 27/2008 Sb., zákonem č. 306/2008 Sb., zákonem č. 477/2008 Sb. a zákonem č. 421/2009 Sb.

Upravuje tvorbu, postavení, obsah a funkce rozpočtů územních samosprávných celků, jimiž jsou obce a kraje, a stanoví pravidla hospodaření s finančními prostředky územních samosprávných celků a též upravuje také zřizování nebo zakládání právnických osob územních samosprávných celků.

Účinnost od 1. ledna 2001 (ÚZ vyhlášeno dne 28. ledna 2010).

Částka 17 – čís. 46

Vyhláška o příslušnosti správ národních parků a správ chráněných krajinných oblastí k výkonu státní správy ve správních obvodech tvořených národními přírodními rezervacemi, národními přírodními památkami a jejich ochrannými pásmy. Státní správu ve správních obvodech tvořených národními přírodními rezervacemi, národními přírodními památkami a jejich ochrannými pásmy vykonávají správy národních parků a správy chráněných krajinných oblastí uvedené v příloze k této vyhlášce.

Účinnost od 17. února 2010.

Informace o právních předpisech sestavil:

Mgr. Igor Najman

ÚÚR

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ
A STAVEBNÍHO ŘÁDU**

Rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2009, sp. zn. 1 as 90/2009–89

ZTĚŽOVÁNÍ POSTUPU V ŘÍZENÍ O NAŘÍZENÍ ODSTRANĚNÍ STAVBY. PŘEDÁNÍ VÝZVY STAVEBNÍM ÚŘADEM

§ 133 odst. 4, § 173 odst. 1 písm. b), § 183 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobkyně L. Č. proti žalovanému Krajskému úřadu v O. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2009, č. j. KUOK/103404/2008-22/7349, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2009, č. j. 22 Ca 124/2009-43 tak, že Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2009, č. j. 22 Ca 124/2009-43, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2008, č. j. 2008/6603/SÚ/Bez uložil Magistrát města P. (dále jen „stavební úřad“) žalobkyni pořádkovou pokutu podle § 173 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve výši 50 000 Kč. Podle stavebního úřadu žalobkyně závažným způsobem ztěžovala postup v řízení o nařízení odstranění stavby vedeném tímtéž stavebním úřadem pod č. j. 2007/2683/SÚ/Ma tím, že se na výzvu stavebního úřadu ze dne 12. 9. 2008, která jí byla doručena dne 15. 9. 2008, nezúčastnila kontrolní prohlídky stavby, která se konala dne 30. 9. 2008, ač je k tomu jako stavebník podle § 133 odst. 4 stavebního zákona povinna.

K odvolání žalobkyně žalovaný změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že snížil uloženou pokutu na 20 000 Kč. Žalovaný se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, že podmínky pro uložení pokuty byly splněny, nicméně s ohledem na účel pořádkové pokuty ve správním řízení a na skutečnost, že jednání žalobkyně nezasahuje do oprávněných zájmů jiných osob ani neohrožuje bezpečnost, život či zdraví osob nebo zvířat, uloženo pokutu přiměřeně snížil.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě; krajský soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2009, č. j. 22 Ca 124/2009-43, žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud shledal důvodnou žalobní námitku tý-

kající se doručování výzvy stavebního úřadu žalobkyni dne 15. 9. 2008. Podle krajského soudu **zde proti sobě stojí protichůdná tvrzení žalobkyně, která namítá, že výzva jí nebyla doručena, a stavebního úřadu, podle něž byla výzva dne 15. 9. 2008 žalobkyni řádně převzata.** Za takové situace považuje krajský soud za nezbytné doplnit dokazování výsledkem svědka pana V. R. jako nestranné osoby, která měla být doručování této výzvy přítomna. Krajský soud označil za předčasný závěr žalovaného, že výslech tohoto svědka nelze z objektivních důvodů (pracovní neschopnost) v dohledné době provést, a vytkl žalovanému, že blíže nezjišťoval svědkův zdravotní stav a nevyčerpal všechny prostředky k zajištění účasti svědka u výslechu. Krajský soud proto uzavřel, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve včas podané kasační stížnosti žalovaný se závěry krajského soudu nesouhlasil. Žalovaný nikdy nepochyboval o tom, že výzva k provedení kontrolní prohlídky byla žalobkyni dne 15. 9. 2008 předána. Žalovaný nemá důvod považovat za neprůkazné tvrzení zaměstnanců stavebního úřadu o průběhu doručení výzvy. Těmto zaměstnancům byla žalobkyně osobně známa z úřední činnosti a navíc byla jako L. Č. zaměstnancům představena svým nadřízeným (V. R. – pozn. soudu). Průběh samotného jednání, kdy žalobkyně popírá svou vlastní totožnost a napadá předání výzvy se žalovanému jevil jako neobvyklý, neboť především stavebník – žalobkyně má zájem na co nejrychlejším vyřízení věci. Nicméně během odvolacího řízení se žalobkyně stala osobně známou i žalovanému, a tato osobní zkušenost naprosto rozptýlila veškeré původní pochybnosti.

V únoru 2009 žalovaný telefonicky zjistil, že příčinou pracovní neschopnosti svědka R. je infarkt myokardu. Vzhledem k této informaci o vážném zdravotním stavu svědka se nadále jeho výslech jevil jako nadbytečný, neboť žalovaný jej považoval jen za okrajové doplnění důkazu předání výzvy. V té době bylo navíc žalovanému doručeno rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, ve kterém bylo žalovanému přikázáno rozhodnout o odvolání do 28. 2. 2009.

Žalovaný dále doložil do spisu odpověď plk. MUDr. Z. B. ze dne 12. 9. 2008 adresovanou stavebnímu úřadu, ve kterém jmenovaný uvádí, že doručení výzvy je zajištěno na den 15. 9. 2008 v 10 hodin po návratu žalobkyně z rehabilitačního pobytu, přičemž v případě nepředvídatelných okolností má stavební úřad kontaktovat pana V. R. Podle žalovaného tento list potvrzuje skutečnost, že předání výzvy bylo stavebním úřadem připraveno a zajištěno tak, aby k předání skutečně došlo.

Žalovaný nepovažoval nikdy skutkový stav za neúplný, vyžadující zásadní doplnění. Pokud krajský soud nabyl dojmu, že tvrzení jsou protichůdná, sám mohl provést podle § 77 odst. 2 s. ř. s. dokazování a v souladu se zásadou procesní ekonomiky svědka předvolat. Z tohoto důvodu považuje žalovaný rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný a nepřesvědčivý. **Krajský soud se rovněž nezabýval všemi žalobními**

body a žalovaný ani žalobkyně tak neví, jaké stanovisko soudu mohou legitimně očekávat ve věci samé, a tím se tak vyhnout zbytečnému sudičství.

Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozhodnutím krajského soudu. Zdůraznila, že výslech V. R. představuje jedinou možnost, jak zjistit, zda žalobkyni byla platně doručena výzva k účasti na kontrolní prohlídce. Obdobně jako v žalobě se dále podrobně zabývala písemnostmi, z nichž žalovaný dovozuje, že k doručení výzvy došlo, a poukázala na jejich možnou nedůvěryhodnost či účelovost. Podle žalobkyně krajský soud správně dospěl k závěru, že nelze upřednostnit povinnost správního orgánu rozhodnout ve stanovené lhůtě před klíčovou zásadou in dubio pro reo (tedy „v pochybnostech ve prospěch obviněného“). Dovolává-li se žalovaný „osobní zkušenosti“ s žalobkyní, považuje to žalobkyně za zcela nepřijatelné jako důkaz pro potvrzení určitého skutkového děje. K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu žalobkyně poznamenala, správní soudy nejsou povinny provádět dokazování (§ 77 odst. 2 s. ř. s. hovoří toliko o možnosti). Navíc výpověď svědka R. je dle žalobkyně třeba považovat za zásadní doplnění skutkového stavu, které může provést jen správní orgán.

Nejvyšší správní soud naznal, že kasační stížnost je důvodná.

V projednávaném případě byla žalobkyni uložena pokuta podle § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení může stavební úřad rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu do 50 000 Kč tomu, kdo závažným způsobem ztěžuje provedení kontrolní prohlídky tím, že se na výzvu stavebního úřadu nezúčastní kontrolní prohlídky, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen. Jednou z podmínek uložení pořádkové pokuty je tedy výzva stavebního úřadu a její doručení příslušné osobě. **Krajský soud proto správně dospěl k závěru, že je třeba nejprve odpovědět na otázku, zda byla žalobkyni výzva řádně doručena. Jde tedy primárně o zjištění skutkového stavu.** Soudní řád správní upravuje zjišťování skutkového stavu v rámci dokazování, a to obecně v § 52 a konkrétně v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v § 77.

Podle § 55 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.

Podle § 77 odst. 1 a 2 s. ř. s. provádí soud dokazování při jednání. V rámci dokazování může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

Nejvyšší správní soud měl již několik příležitostí se k těmto ustanovením vyjádřit, přičemž pro účely projednávané věci považuje za vhodné zmínit alespoň tři svá rozhodnutí.

V rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, vyjádřil názor, že „§ 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán ani důkazními návrhy a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. V případech, kdy soud bude opakovat důkazy, které byly již uplatněny v předchozím řízení, tyto důkazy zhodnotí, vyjádří úvahu o správnosti či nesprávnosti hodnocení důkazů správním orgánem. Bude-li soud dokazování doplňovat, tzn. provádět důkazy nové, v předchozím řízení neprovedené, musí dbát především toho, aby jím prováděné důkazy směřovaly ke skutkovému stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. (...) Soud rovněž musí zvažovat rozsah doplňování dokazování, aby svou činností nenahrazoval činnost správního orgánu.“

V rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005-104 (dostupném na www.nssoud.cz) hodnotil zdejší soud dosti vážní námitku žalovaného správního orgánu ohledně povinnosti soudu provést dokazování: „Soud, který zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem, může reagovat na zjištěné skutkové či (procesně) právní deficity tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. Možnost soudu doplnit dokazování však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost. Dospěl-li v nyní posuzované věci městský soud k závěru, že je dokazování provedené správními orgány nedostatečné a mj. na tomto základě rozhodnutí stěžovatele zrušil, nemůže správní orgán bez další argumentace zpochybnit zákonnost jeho rozsudku pouze tím, že měl dokazování doplnit samotný městský soud.“

Konečně v rozsudku ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008-56, (dostupném na www.nssoud.cz) se Nejvyšší správní soud zabýval okolnostmi, za kterých krajský soud může doplnit dokazování, aniž by nahrazoval činnost správního orgánu. „Takovými okolnostmi by byla na příklad situace, kdy by z charakteru navržených důkazů či z průběhu dokazování vyplynulo zásadní zpochybnění skutkového stavu, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel.“ V daném případě však povaha navržených důkazů „svědčí spíše o tom, že směřovaly pouze k lepšímu objasnění skutkového stavu zjištěného správním orgánem. Jestliže i samotný krajský soud konstatoval, že navržené důkazy je třeba pro objasnění skutkového stavu provést, pak tak měl také učinit. Není možné, aby se této povinnosti zbavil pouhým poukazem na to, že by provedení tří navržených důkazů hypoteticky mohlo vyvolat potřebu provést dokazování v takovém rozsahu, že by krajský soud nahrazoval činnost správního orgánu. Krajský soud bez uvedení jakéhokoliv rozumného důvodu nemůže předjímat,

k jakým závěrům by jej provedení a zhodnocení daných důkazů dovedlo. Nejvyšší správní soud považuje za nutné na tomto místě připomenout rovněž jednu ze základních zásad ovládacích řízení před správními soudy, a to zásadu procesní ekonomie. Krajský soud uvedenou zásadu zjevně ignoroval a povinnost, kterou mohl a měl splnit sám, svým naprosto svévolným postupem přenesl na správní orgán. Tímto pouze přispěl k dalšímu prodloužení řízení a tím pádem i k dalšímu zatížení jeho stran.“

Z citované judikatury lze vyvodit následující principy. **Zjištění skutkového stavu prostřednictvím provádění důkazů je primárním úkolem správního orgánu.** Z principu plné jurisdikce nicméně plyne oprávnění správního soudu řešit nejen otázky právní, ale i skutkové, a tedy i prověřovat a doplňovat skutková zjištění správního orgánu. To, zda soud důkaz provede sám, nebo uloží jeho provedení správnímu orgánu, je vždy na úvaze soudu: možnost soudu provést důkaz (jak správně uvádí žalobkyně) nelze zaměnit za povinnost. To ale neznamená, že by soud mohl řešit otázku, kdo má důkaz provést, zcela libovolně. Dospěje-li soud k závěru, že je třeba doplnit dokazování, pohybuje se ve své úvaze mezi dvěma možnostmi. Zaprvé, pokud by provedením určitého důkazu soud nahrazoval činnost správního orgánu [skutkový stav vyžaduje ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozsáhlé nebo zásadní doplnění], pak soud tento důkaz neprovede a uloží jeho provedení správnímu orgánu. Za druhé, pokud by provedení důkazu směřovalo pouze k lepšímu objasnění skutkového stavu, který byl již zjištěn a popsán správním orgánem, provede tento důkaz (považuje-li to za nezbytné) soud. Přitom při posuzování otázky, kdo by měl příslušný důkaz provést, musí soud vždy brát zřetel na zásadu procesní ekonomie, aby nedocházelo ke zbytečnému prodloužení řízení a zatěžování jeho stran. Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že tyto úvahy soudu ohledně případného provedení dalších důkazů (ať už samotným soudem nebo správním orgánem) lze vést pouze v případě, kdy si soud vyhodnotí dosavadní skutková zjištění a dospěje k závěru, že jsou nedostatečná a vyžadují doplnění, resp. lepší objasnění.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu však krajský soud v projednávaném případě tuto prvotní úvahu neučinil, a nemohl proto ani vést validní úvahu o možném doplnění skutkového stavu dalším dokazováním. Krajský soud totiž nijak nehodnotil skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí ohledně otázky doručování. **Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě obsáhle argumentoval, proč upustil od výsledku svědka R. a z jakých důvodů má za prokázané, že žalobkyni byla výzva řádně doručena, krajský soud se těmito argumenty vůbec nezabýval.** Naopak po obsáhlé rekapitulaci argumentů obou stran pouze konstatoval, že zde existuje mezi žalobkyní a žalovaným rozpor, a ten lze odstranit jen výsledkem svědka R. Proč však k tomuto závěru dospěl a proč nepovažoval argumentaci žalovaného za dostačující však z rozsudku krajského soudu vyčíst nelze. Krajský soud se rovněž nijak nezabýval dokumenty osvědčujícími doručení výzvy založenými ve správním spise (zejména doručenka, protokol o předání výzvy, úřední záznam a další písemnosti shromážděné žalovaným i žalobkyní). Z odůvodnění rozsudku krajského soudu tedy nevyplývá, z jakých důvodů považoval skutkový

stav zjištěný stavebním úřadem a žalovaným za natolik nedostatečný, že vyžaduje zásadní doplnění. Za takové situace je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť z něj nelze seznat, co vedlo krajský soud k aplikaci § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a zrušení rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání.

Absence hodnocení skutkového stavu krajským soudem znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby se blíže zabýval argumenty žalovaného, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a žalobkyni byla předmětná výzva řádně doručena (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

Na otázku, zda výslech svědka R. měl provést sám krajský soud, nelze za současného stavu věci dát jednoznačnou odpověď. Předpokladem pro ni je totiž zhodnocení skutkového stavu zjištěného správním orgánem a vypořádání argumentů stran k otázce doručování. To však musí nejprve učinit krajský soud. Z obsahu správního spisu a podání stran lze nicméně dovést, že skutkový stav byl stavebním úřadem a žalovaným poměrně obsáhle zjišťován a hodnocen. Provedení výsledku svědka R. lze proto dle názoru zdejšího soudu považovat spíše za lepší objasnění již zjištěného skutkového stavu a v souladu se zásadou procesní ekonomie jej mohl provést sám krajský soud. Kromě toho lze mít určité pochybnosti o závěru krajského soudu (který ostatně není blíže odůvodněn), že právě a pouze výslech tohoto svědka odstraní veškeré rozpory mezi žalobkyní a žalovaným ohledně průběhu doručování výzvy stavebního úřadu. Zdejší soud upozorňuje na skutečnost, že svědek jako nadřízený žalobkyně k ní může mít určitý osobní vztah, a jeho výpověď tak může být tímto faktorem ovlivněna. Při úvahách o případném doplnění dokazování by se proto krajský soud neměl omezit pouze na výslech tohoto svědka, ale měl by vážit i případné jiné důkazní prostředky, např. výslech žalobkyně či výslech zaměstnanců stavebního úřadu, kteří výzvu doručovali. Rozhodnutí o tom, zda by měly být nějaké důkazy provedeny, které by to měly být, jakož i o tom, kdo je provede, však Nejvyšší správní soud plně ponechává na úvaze krajského soudu poté, co si tento soud zhodnotí skutkový stav zjištěný stavebním úřadem a žalovaným.

Pokud žalovaný namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z toho důvodu, že se soud nezabýval dalšími žalobními body a rozhodnutí žalovaného zrušil pouze na jednom z nich, neshledal Nejvyšší správní soud tuto kasační námítku důvodnou. Hodnocení zbývajících žalobních bodů totiž předpokládalo dostatečné zjištění skutkového stavu. Krajský soud se jimi proto nemohl zabývat, považoval-li skutkový stav zjištěný žalovaným za nedostatečný, resp. vyžadující zásadní doplnění.

V dalším řízení bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. Krajský soud především žalova meritorně projedná a posoudí zákonnost rozhodnutí žalovaného z hlediska uplatněných žalobních bodů a případně z těch hledisek, k jejichž přezkumu je povinen z úřední povinnosti.

**ZRUŠENÍ OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY.
ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU**

*§ 4 odst. 3, § 47 odst. 1, 2, 3 a 5, § 50, § 53 odst. 4 a 5, § 54, zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele S. B. proti odpůrci M. R. p. T. o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změna č. 2 Územního plánu sídelního útvaru R. p. T. tak, že se návrh zamítá.

Z odůvodnění:

Návrhem, který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 22. 7. 2009, se navrhovatel podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení opatření obecné povahy, kterým byla vydána změna č. 2 Územního plánu sídelního útvaru R. p. T., schválená usnesením Zastupitelstva města R. p. T. č. 13 ze dne 29. 1. 2009 (dále jen „napadené opatření obecné povahy“). V odůvodnění tohoto návrhu navrhovatel uvedl, že je vlastníkem pozemků parcelní číslo 2102/8 a parcelní číslo 2113/3 v katastrálním území R. p. T., které jsou jednou z lokalit (konkrétně lokalitou č. 17) dotčenou napadeným opatřením obecné povahy. **Navrhovatel se domáhal, aby jeho pozemky, které jsou doposud funkčně využívány jako pole, byly převedeny na nové funkční využití všeobecné obytné území.** V průběhu projednávání vydal dne 19. 10. 2007 stavební úřad Městského úřadu v T. koordinované stanovisko, kterým vyslovil souhlas ke změně využití z pole na všeobecně obytné území. Následně však stavební úřad Městského úřadu v T. svůj názor změnil a vydal dne 6. 8. 2008 nové koordinované stanovisko, jímž navrhl lokalitu, kde se nachází pozemky navrhovatele, ze změny územního plánu vypustit a ponechat jejich původní funkční využití. Navrhovatel se domnívá, že touto změnou došlo k porušení § 4 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), což navrhovatel odpůrci sdělil a předložil mu i písemné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 11. 2008. Navrhovatel namítá, že změna územního plánu nebyla vydána zákonem stanoveným způsobem, neboť v průběhu přípravy změny územního plánu byla vydána dvě rozdílná stanoviska a k jejich změně došlo v rozporu se zákonem stanovenými podmínkami. Dle navrhovatele tak byla jednáním stavebního úřadu Městského úřadu v T. **porušena zásada vázanosti předchozím stanoviskem a tím bylo zasaženo do legitimního očekávání navrhovatele, tedy do jeho právní jistoty.** Navrhovatel je přesvědčen, že odpůrce neměl k druhému stanovisku stavebního úřadu Městského úřadu Turnov ze dne 6. 8. 2008 přihlížet, neboť nebylo vydáno na základě nově zjištěných a doložených skutečností. Navrhovatel dále spatřuje

procesní pochybení při přijímání napadeného opatření obecné povahy v tom, že v něm nejsou citovány připomínky stavebního úřadu Městského úřadu Turnov k lokalitě č. 23, č. 21 a č. 24 a ani se s nimi nijak nevypořádává. Z toho navrhovatel dovozuje, že odůvodnění napadeného opatření obecné povahy neobsahuje úplný a přesný výsledek přezkoumání územního plánu podle § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, protože chybí vypořádání se s citovanými námitkami. Dále se dle názoru navrhovatele napadené opatření obecné povahy nevypořádalo úplně a přesvědčivě s jeho námitkami, neboť nebylo rozhodnuto samostatně o každé jeho jednotlivé námitce.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že **pokud navrhovatel považuje dvě různá stanoviska Městského úřadu v T. za rozporná a v jejich rozporu spatřuje nezákonnost, pak popírá zásady procesu pořizování územního plánu a postupu při vydávání územního plánu jako opatření obecné povahy.** Odpůrce poukazuje na § 47 odst. 1, 2 a 3 stavebního zákona, ze kterého vyplývá zvláštní postup při uplatňování stanovisek z hlediska vlivu na životní prostředí a vlivu na evropsky významné lokality či ptačí oblasti (NATURA). Postup v oblasti územního plánování je takový, že se nejprve určí obsah zadání podle § 47 odst. 1 stavebního zákona, přičemž funkcí zadání je stanovit co, kde a v jakém rozsahu má být řešeno v návrhu územního plánu, který teprve podléhá dalším postupům projednání podle stavebního zákona, tj. projednání s dotčenými orgány podle § 50 stavebního zákona. K návrhu zadání vydávají dotčené orgány svá stanoviska, která podle § 47 odst. 2 stavebního zákona obsahují požadavky na obsah územního plánu. Navrhovatelem citované stanovisko stavebního úřadu Městského úřadu v T. ze dne 19. 10. 2007 je stanoviskem k navrženému obsahu pro řešení změny územního plánu podle § 47 odst. 2 stavebního zákona (tedy pouze jakýmsi obecným odsouhlasením návrhu zadání změny územního plánu). Teprve navrhovatelem citované druhé stanovisko stavebního úřadu Městského úřadu v T. ze dne 6. 8. 2008 pak obsahuje požadavky na posuzování konkrétního územního plánu. Odpůrce dále uvádí, že orgány územního plánování nemohou rozhodovat, aniž by předmětné návrhy na rozhodnutí byly dohodnuty s dotčenými orgány podle zvláštních předpisů. Pokud dotčené orgány opakovaně požadovaly vypuštění lokality č. 17 ze změny územního plánu, pak musel být předložen ke schválení takový návrh změny územního plánu, který byl dohodnut se všemi dotčenými orgány včetně Městského úřadu R. p. T. v rámci jeho působnosti jako orgánu ochrany přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Odpůrce dále uvádí, že napadené opatření obecné povahy se ve svém odůvodnění vypořádalo s námitkou navrhovatele, když obsahuje i vyhodnocení souladu vydávané změny s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporu. Odpůrce je přesvědčen, že navrhovatel napadeným opatřením obecné povahy není na svých právech krácen. **Navrhovatel jako vlastník pozemků nemá právní nárok na jejich určení k požadovanému účelu, tj. pro zastavení stavbami rodinných domů, neboť je pravomocí obce rozhodnout o využití území v rámci svého územního obvodu. To však navrhovatel opomíjí. Opomíjí také to, že existují určité principy procesu pořizování územního plánu obce, které se vztahují nejenom k jednotlivým etapám, ale rov-**

něž k zásadnímu požadavku na součinnost s dotčenými orgány a na dohodu s nimi. Odpůrce tedy navrhuje, aby soud navrhovatelův návrh zamítl, protože napadené opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem a není v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že navrhovatel je vlastníkem pozemků p. č. 2102/8 a p. č. 2113/3 v katastrálním území R. p. T., které jsou zapsány v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 465 a že tyto dva pozemky jsou v napadeném opatření obecné povahy označovány jako lokalita č. 17. Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil také, že Koordinované stanovisko Městského úřadu v T., stavební úřad, ze dne 19. 10. 2007 je vydáváno ve věci Návrhu 2. změny Územního plánu sídelního útvaru R. p. T. k dokumentaci, oznámené dne 7. 9. 2007, a že Koordinované stanovisko Městského úřadu v T., stavební úřad, ze dne 6. 8. 2008 je vydáváno k dokumentaci oznámené dne 10. 7. 2008. Nejvyšší správní soud dále z obsahu spisu zjistil (z registračního listu územního plánu nebo jeho změny ze dne 5. 3. 2009), že ve věci změny č. 2 Územního plánu sídelního útvaru R. p. T. došlo dne 29. 6. 2006 k vydání usnesení zastupitelstva obce č. 21/2006, kterým bylo schváleno jeho pořízení, dne 12. 9. 2007 k zahájení projednání zadání a dne 20. 12. 2007 ke schválení zadání usnesením zastupitelstva obce č. 4/2007 podle § 47 odst. 5 stavebního zákona. Dne 10. 7. 2008 došlo k zahájení projednání návrhu podle § 50 stavebního zákona a dne 29. 1. 2009 k vydání opatření obecné povahy podle § 54 stavebního zákona.

Dále Nejvyšší správní soud z obsahu spisu konstatoval, že v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je námitka navrhovatele popsána a k námitce navrhovatele uvedeno (v bodě 10, str. 7): „Zastupitelstvo města rozhodlo, že námitce nebude vyhověno, z důvodu, že se ztotožnilo se stanoviskem Městského úřadu v T., odboru životního prostředí a s akceptováním tohoto stanoviska pořizovatelem, **že nezařazení lokality č. 17 do zastavitelných ploch je důležité z důvodu zachování ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny a zachování stávajícího krajinného rázu dané lokality, která je krajinářsky vysoce hodnotná.**“ Dále je v napadeném opatření obecné povahy (v bodě 5 na straně 5) uvedeno stanovisko Městského úřadu v T., odboru životního prostředí, z hlediska ochrany krajiny: „Stanoviskem č. j. SÚ/08/4391 ze dne 6. 8. 2008 a č. j. OZP/08/3498/ZYH ze dne 3. 9. 2008 požadoval úpravu regulativu zástavby u lokality č. 16 ze dvou na jeden rodinný dům a dále vypustit lokalitu č. 17 ze změny z důvodu zachování ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny a zachování stávajícího krajinného rázu dané lokality.“ Citované stanovisko Městského úřadu v T., odboru životního prostředí ze dne 3. 9. 2008, které je součástí správního spisu, obsahuje odůvodněné stanovisko k rozhodnutí o vypuštění lokality č. 17 a u lokalit č. 23, č. 21 a č. 24 souhlasí bez podmínek. Správní spis obsahuje rovněž zápis z dohodovacího řízení z 20. 8. 2008, na němž byli přítomni zástupci obce R. p. T. i Městského úřadu v T., odboru životního prostředí, kde bylo přímo v terénu dohodnuto, že se mění stanovisko u lokalit č. 21, č. 23 a č. 24 na kladné vyjádření, u lokality č. 16 došlo ke změně regulativu a u lokality č. 17 nedošlo ke kladnému stanovisku, proto bude vypuštěna z dalšího projednávání. Toto dohodovací řízení předcházelo vydání již zmíněného stanoviska odboru životního prostředí ze dne 3. 9. 2008.

Ze správního a soudního spisu pak vyplývá, že navrhovatel není vlastníkem pozemků p. č. 500/2 a p. č. 507/2 v k. ú. R. p. T., které tvoří lokalitu č. 21, ani vlastníkem pozemků p. č. 626/1 a p. č. 626/2 v k. ú. R. p. T., které tvoří lokalitu č. 23, ani vlastníkem žádného z pozemků, které tvoří lokalitu č. 24 – pozemky p. č. 174, p. č. 176, p. č. 1994/1, p. č. 1994/3, p. č. 1995/1, p. č. 1995/2, p. č. 1995/3, p. č. 1995/4, p. č. 1995/5, p. č. 1996, p. č. 1997, p. č. 2000, p. č. 2001, p. č. 2002, p. č. 2245/2 a p. č. 2371/6 v k. ú. R. p. T.

Při ústním jednání, konaném dne 30. 9. 2009, setrvali účastníci řízení na obsahu svých podání. Zástupkyně navrhovatele v plném rozsahu odkázala na obsah návrhu na zahájení řízení. V této souvislosti zejména zdůraznila, že základním argumentem proti napadenému opatření obecné povahy je porušení § 4 odst. 3 stavebního zákona tím, že koordinované stanovisko stavebního úřadu v zadávací fázi územněplánovací procedury bylo ke změně užití navrhovatelových pozemků souhlasné a ve fázi schvalování návrhu územního plánu pak bylo negativní. Dále zástupkyně navrhovatele poukázala na to, že byl pořizovatel i správní orgán povinen se vypořádat s námitkami navrhovatele, a to s každou námitkou samostatně a přesvědčivě. Zástupkyně navrhovatele se ve svém vyjádření opakovaně dovolávala i právního stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj, které bylo předloženo s návrhem a které potvrzuje právní stanovisko navrhovatele. Zástupkyně navrhovatele dále upozornila na to, že pozemky navrhovatele nejsou umístěny ve volné krajině, ale navazují na zastavěné pozemky.

Zástupce odpůrce uvedl, že návrh na zahájení řízení považuje za nedůvodný a účelový, a poukázal zejména na skutečnost, že tvrzení navrhovatele o porušení § 4 odst. 3 stavebního zákona je popřením kontinuity procesu územního plánu. Není nic neobvyklého na tom, že má územně plánovací proces selektivní povahu a že je výsledkem dohody s dotčenými orgány. Na zahrnutí pozemku do zastavěné plochy není právní nárok, odpůrce se snažil s dotčenými orgány dohodnout navrhovatelem požadovanou změnu, avšak neuspěl. Územně plánovací proces je velmi složitý s ohledem na velmi citlivou hranici mezi přenesenou a samostatnou působností obce. K navrhovatelem předloženému právnímu stanovisku Ministerstva pro místní rozvoj zástupce odpůrce uvedl, že toto není pro rozhodování soudu relevantní, neboť ústřednímu orgánu státní správy nepřísluší vydávat právně závazná stanoviska k výkladu zákonů.

Poté Nejvyšší správní soud postupoval v souladu se svou konstantní judikaturou podle pětistupňového algoritmu, vyjádřeného již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publikovaném pod č. 740/2006 Sb. NSS. Napadené opatření obecné povahy vydal odpůrce v rámci své pravomoci a nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires, tedy takové počínání, jímž orgán překračuje své pravomoci); tyto dvě skutečnosti ani navrhovatel nikterak nenapadal.

Navrhovatel naopak napadá postup přijetí napadeného opatření obecné povahy, proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval přezkumem otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem. Nejzásadnějším ar-

gumentem navrhovatele proti napadenému opatření obecné povahy byla skutečnost existence dvou stanovisek stavebního úřadu Městského úřadu v T., které jsou dle navrhovatele v rozporu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že každé z obou stanovisek bylo vydáváno v jiné etapě tvorby územně plánovací dokumentace. První, navrhovatelově zájmu příznivé, koordinované stanovisko stavebního úřadu Městského úřadu v T. ze dne 19. 10. 2007 bylo vydáno k dokumentaci oznámené dne 7. 9. 2007. Koordinované stanovisko Městského úřadu v T., stavební úřad, ze dne 6. 8. 2008, s jehož závěry ve vztahu ke svým pozemkům navrhovatel nesouhlasí, je vydáváno k dokumentaci oznámené dne 10. 7. 2008. Nejvyšší správní soud dále z obsahu spisu zjistil, že ve věci změny č. 2 Územního plánu sídelního útvaru R. p. T. došlo dne 29. 6. 2006 k vydání usnesení zastupitelstva obce č. 21/2006, kterým bylo schváleno jeho pořízení, dne 12. 9. 2007 k zahájení projednání zadání a dne 20. 12. 2007 ke schválení zadání usnesením zastupitelstva obce č. 4/2007 podle § 47 odst. 5 stavebního zákona. Dne 10. 7. 2008 došlo k zahájení projednání návrhu podle § 50 stavebního zákona a dne 29. 1. 2009 k vydání opatření obecné povahy podle § 54 stavebního zákona.

Zjednodušeně řečeno první z obou navrhovatelem zmíněných stanovisek stavebního úřadu Městského úřadu v T. (ze dne 19. 10. 2007) vyslovovalo souhlas s tím, že bude změna územního plánu zpracovávána (§ 47 stavebního zákona), druhé z obou stanovisek (ze dne 6. 8. 2008) pak směřovalo k samotnému obsahu již zpracovávané změny územního plánu (§ 50 stavebního zákona).

Výše uvedené údaje jsou jednoduše zjištělné z materiálů obsažených ve správním spise i z veřejně dostupných rozhodnutí odpůrce, k nimž měl navrhovatel přístup. Je ovšem pravdou, že pro vyšší míru přesvědčivosti odůvodnění rozhodnutí správních orgánů při územně plánovacím rozhodování by bylo dobré, aby příslušná stanoviska obsahovala ustanovení, z nichž by bylo jednoznačně patrné, v jaké fázi územně plánovací dokumentace jsou vydávána a co je jejich účelem. Nejvyšší správní soud však přesto konstatuje, že nedošlo k porušení zákonem stanovené procedury, tedy k porušení § 4 odst. 3 stavebního zákona, který stanoví, že dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem, když stavební úřad vyslovil svůj souhlas s tím, že bude změna územního plánu zpracovávána (podle § 47 stavebního zákona), aby následně vyslovil svůj nesouhlas s příslušným věcným řešením, které požadoval navrhovatel (podle § 50 stavebního zákona).

Další procesní výhrada navrhovatele směřuje k tomu, že odpůrce v napadeném opatření obecné povahy necitoval připomínky z koordinovaného stanoviska stavebního úřadu Městského úřadu v T. k lokalitě č. 23, č. 24 a č. 21 a nevypořádal se s nimi. Zmíněné námitky stavebního úřadu Městského úřadu v T. byly řešeny v navazujícím dohodovacím řízení, kde byly znova projednávány lokality č. 16, č. 17, č. 21, č. 23 a č. 24 a dalším stanoviskem odboru životního prostředí Městského úřadu v T. ze dne 3. 9. 2009 byly rozpory dostatečně vyřešeny; toto stanovisko bylo citováno v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy (str. 5, bod 5). Nadto je třeba upozornit, že u žalobní námitky k lokalitě č. 23, č. 24 a č. 21 navrhovatel nikterak neodůvodnil, oč opírá svou aktivní legitimaci k jejich uplatnění.

Rovněž výhrada navrhovatele, že nebyly v napadeném opatření obecné povahy zohledněny všechny jeho námitky, je nedůvodná, neboť ačkoli tyto námitky byly formulovány v několika bodech, směřují všechny do té skutečnosti, že jeho pozemky nebyly funkčně určeny k zastavění; odpůrce v napadeném opatření obecné povahy věcně tuto záležitost dostatečně vysvětlil. Součástí námitek navrhovatele byl i poukaz na tvrzenou rozpornost obou stanovisek (s níž se Nejvyšší správní soud vypořádal výše); toto je však pouze nesprávné právní hodnocení navrhovatele, které není relevantní procesní námitkou. Navrhovatelův požadavek, aby se s jeho námitkami při schvalování územního plánu vypořádal na místě příslušný dotčený správní orgán, není důvodný. Stavební zákon v § 52 odst. 3 obsahuje ustanovení, že dotčené orgány uplatní na závěr veřejného projednání návrhu územního plánu své stanovisko k připomínkám a námitkám; k později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží. Toto ustanovení není právním základem nároku osob, které vznášejí námitky, aby každá jejich námitka byla vypořádaná na veřejném projednání návrhu územního plánu dotčeným správním orgánem, pouze upravuje proceduru, v jakém čase v průběhu projednávání návrhu územního plánu musí být dotčeným orgánům poskytnut prostor pro jejich stanovisko a určuje termín, po němž se již k jejich připomínkám a stanoviskům nepřihlíží. Věcná námitka navrhovatele byla vypořádaná již před veřejným projednáním návrhu územního plánu a v jeho odůvodnění jsou odkazy na stanoviska, jimiž se dotčené orgány s námitkou vypořádaly a části z nich jsou i citovány přímo v textu napadeného opatření obecné povahy. Pokud jde o vyjádření navrhovatele k otázce, zda se jeho pozemky nacházejí ve volné krajině či zastavěné oblasti, tato se nijak nevztahuje k odůvodnění napadeného opatření obecné povahy, které tyto pojmy vůbec neuzivá.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že **napadené opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem.**

Dalšími dvěma kroky shora zmíněného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy Nejvyšším správním soudem je přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium) a z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace). K rozsahu soudního přezkumu územního plánu Nejvyšší správní soud konstatuje, že „stanovit funkční využití území... je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudou rozhodně nepřislouží přezkoumávat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy nemůže zasáhnout do věcného řešení funkčního využití pozemků navrhovatele, a to tím spíše, když odpůrce toto funkční využití pozemků ponechal nezměněné. Pokud pak navrhovatel dovozuje své očekávání změny funkčního využití svých pozemků ze souhlasného stanoviska ke změně zadání územního plánu, pak je třeba upozornit, že toto souhlasné stanovisko bylo směřováno toliko k otázce, zda může odpůrce přistoupit k dalšímu postupu vyhotovování návrhu změny, jak již bylo výše uvedeno. K tvrzení, že se v tomto případě jedná dokonce o legitimní očekávání, Nejvyšší správní soud upo-

zornuje, že právní institut legitimního očekávání (espérance légitime, legitimate expectation) má jiný význam, než který mu přisuzuje navrhovatel. **Legitimní očekávání je v právu spojováno s vlastnickým právem a majetkem, tedy jako legitimní očekávání nabytí určitého majetku, a je chráněno článkem 11 Listiny základních práv a svobod.** Také článek 1 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě o ochraně základních práv a svobod chrání i legitimní očekávání, které je integrální součástí ochrany majetkových práv [srov. Doplňující rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva o spravedlivém zadostičení ze dne 28. 5. 2002, Beyeler proti Itálii, (stížnost č. 33202/96), rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 6. 2001, Zwierzynski proti Polsku (stížnost č. 34049/96, ECHR 2001-VI) a rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. 6. 2004, Broniowski proti Polsku

(stížnost č. 31443/96, ECHR 2004-V)]. V daném případě není tedy možno dojít k závěru, že by snad napadené opatření obecné povahy nějak zasáhlo do legitimního očekávání navrhovatele na nabytí majetku, neboť navrhovatel jen požadoval změnu funkčního využití svých pozemků, a tedy nemohl ani nechtěl nabýt žádnou další majetkovou hodnotu. I v tomto směru tedy nezbývá než konstatovat, že napadené opatření obecné povahy je zákonné, neboť není věcně v rozporu se zákonem a odpůrce jej vydal s přihlédnutím k zásadě proporcionality.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud shledal návrh na zrušení opatření obecné povahy – změna č. 2 Územního plánu sídelního útvaru Rovensko pod Troskami jako nedůvodný, a proto ho v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

*Soudní rozhodnutí vybral a připravil:
Mgr. Igor Najman
ÚÚR*

